

Arrest

nr. 38 037 van 30 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: **X, als wettelijke vertegenwoordiger van X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd| door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van afgifte van een aankomstverklaring en verlenging van een van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC .

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2009 wordt aan de voogd S.F. een bevel tot terugbrenging uitgereikt.

Op 27 maart 2009 werd het bevel tot terugbrenging verlengd tot 6 juni 2009. Het bevel tot terugbrenging wordt op 5 juni 2009 een tweede keer verlengd tot 6 september 2009.

Op 21 september 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid om het bevel tot terugbrenging niet meer te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Uw schrijven van 19/08/2009 en het daaropvolgende verhoor dd, 09/09/2009 heeft af onze aandacht weerhouden.

Op dit ogenblik zullen wij geen gevolg geven aan uw aanvraag, er wordt geen aankomstverklaring afgeleverd, noch zal de bijlage 38 verder verlengd worden. De beslissing dd. 02/02/2009 blijft behouden. Hierbij verwijzen wij dan ook naar de motivering van de bijlage 38.

De duurzame oplossing bestaat nog steeds in een terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders en zijn broer. Er werden bij uw aanvraag en tijdens het verhoor geen nieuwe elementen aangebracht. De attesten aangaande de medische toestand van diens vader, voldoen niet als dusdanig en bewijzen niet dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren en/of dat er geen opvang meer zou aanwezig zijn in het land van herkomst. Zijn moeder en broer zijn eveneens nog aanwezig in het land van herkomst. Betrokkene verwijst eveneens naar de algemene toestand in Afghanistan en de problemen aldaar (die door ons gekend zouden zijn). Indien betrokkene de situatie in Afghanistan aanhaalt en hiervoor de nodige bescherming wenst, dan dient hij hiervoor in de eerste plaats beroep te doen op de geijkte procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet. (cfr aanvraag statuut vluchteling in de zin van de art. 48/3 en subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Indien u over nieuwe elementen beschikt kan u ten gepaste tijde een nieuwe aanvraag indienen voor de toepassing van de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005 Deze aanvraag zal vervolgens met de nodige zorgvuldigheid behandeld worden, de globale situatie zal opnieuw geëvalueerd worden en er kan eventueel opnieuw overgegaan worden tot de afgifte of verlenging van de verblijfsdocumenten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van machtsoverschrijding, de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de beslissing niet correct gemotiveerd is. De verzoekende partij stelt dat haar voogd tal van stukken en overwegingen aan de verwerende partij voorlegde. De verzoekende partij meent dat door haar de aankomstverklaring te weigeren en een bevel tot terugbrenging te betekenen de verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Hierop geeft de verzoekende partij een theoretische omschrijving van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat deze geschonden is. Daar de verzoekende partij de gevraagde nauwgezetheid niet terugvindt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dat in het belang van het kind gezocht dient te worden naar een duurzame oplossing, waarop ze definieert wat onder duurzame oplossing dient te worden verstaan. Ze vervolgt dat de verwerende partij zich in casu noch zorgvuldig noch redelijk gedraagt nu de verwerende partij weigert om enige maatregel te nemen. Bijgevolg wordt de toepassing van de omzendbrief niet nageleefd, waarin voorzien wordt dat in afwachting van een duurzame oplossing, de minderjarige een aankomstverklaring gevolgd door een BIVR wordt toegekend, en dat de terugkeer naar het land van herkomst alleen mag gebeuren wanneer er voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid. De verzoekende partij meent dat ze voldoende uiteengezet heeft dat er in Afghanistan niet voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging.

In de repliekmemorie preciseert de verzoekende partij dat een vader met een hartkwaal niet in staat is om voor zijn kinderen te zorgen en dat Afghanistan een land in oorlog is waar de omstandigheden voor een minderjarige om zich fysiek, moreel en sociaal te ontwikkelen niet gunstig zijn. Voorts stelt de verzoekende partij dat de vergelijking tussen de huidige toestand, de begeleiding, het onderwijs in België, en de toestand in Afghanistan (geen onderwijs, vader niet in staat om voor gezin te zorgen,

onveilige situatie) erop wijst dat de enige duurzame oplossing niet bestaat in een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij wijst erop dat het belang van de minderjarige het enige criterium is.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat er verwezen wordt naar de motivering van de bijlage 38, dat de duurzame oplossing in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar de verzoekende partij herenigd wordt met haar ouders en haar, dat er geen nieuwe elementen aangebracht werden, dat de medische attesten van haar vader niet bewijzen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België situeert en/of dat er geen opvang meer zou zijn in het land van herkomst, dat de moeder en de broer van de verzoekende partij nog aanwezig zijn in het land van herkomst, dat indien de verzoekende partij de algemene situatie in Afghanistan aanhaalt en hiervoor de nodige bescherming wenst, zij hiervoor dan beroep dient te doen op de geijkte procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn en dat ze voldoende heeft uiteengezet dat er geen adequate opvang en verzorging voor haar in Afghanistan is, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit het administratief dossier blijkt dat op 6 februari 2009 een bevel tot terugbrenging aan de voogd van de verzoekende partij uitgereikt werd. Het bevel tot terugbrenging wordt om de volgende redenen uitgereikt:

"Artikel 7 alinea 1.1 E van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996 - Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Niet in het bezit van een visum - paspoort Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput. Naar eigen zeggen zou betrokkene in België aangekomen zijn op 15 november 2008. Om de toekomst van betrokkene te garanderen zou diens vader beslist hebben betrokkene naar Europa te sturen. Bovendien zou diens vader lijden aan een hartkwaal. Het feit dat men beslist heeft dat betrokkene beter het land kon verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden aldaar en de geringe toekomstmogelijkheden (oa. studies): vormen

geen motief voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005. Het is duidelijk dat de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 hier gevraagd wordt om de verkeerde redenen. De ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in het land van herkomst en oefenen de ouderlijke macht uit. Zij zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene, zoals zij dit ook nog steeds zijn voor zijn broer die nog steeds bij hen woont. Er is geen enkel objectief element dat toelaat te bewijzen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen, bestaat de duurzame oplossing niet in België maar in een hereniging van betrokkene met zijn ouders in het land van herkomst. Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 02.02.2009. “

Dit bevel tot terugbrenging werd tweemaal op vraag van de voogd van de verzoekende partij verlengd. Op 19 augustus 2009 stuurt de voogd het schoolrapport van de verzoekende partij op en vraagt of de minderjarige persoonlijk gehoord kan worden. Op 9 september 2009 wordt de verzoekende partij gehoord door de verwerende partij. Hierbij maakt de verzoekende partij de volgende documenten over: Taskara, rijbewijs vader en medische verklaring van vader van ziekenhuis. De verzoekende partij verklaart dat

“Problemen in Afghanistan, daarom was ik gedwongen om mijn land te ontvluchten, ik heb dit aan mijn voogd ook verteld. Ik heb problemen met slechte mensen en bovendien zijn de problemen van Afghanistan hier bekend. Jullie zijn op de hoogte van de problemen in Afghanistan, er is daar nog steeds oorlog, hoe kan men daar dan wonen? Ik kon niet langer leven in Afghanistan, ik heb daar problemen met mensen, ik werd lastig gevallen. Ik vertelde dit aan mijn vader 2 a 3 keer. Een groep mensen viel mij lastig, ze waren al geruime tijd bezig met dat soort zaken. Het zijn werklozen. Het zijn onbekende mensen, ik ken de namen niet, de autoriteiten zijn machteloos, ze kunnen er niets aan doen. Die mensen vielen iedereen lastig, die ze wouden lastig vallen. Ik weet niet waarom ze mij lastig vielen. Ik vertelde het 2 a 3 keer aan mijn vader en hij heeft ruzie gemaakt met die mensen, Mijn vader heeft besloten dat het beter was dat ik naar hier kwam. De situatie in Afghanistan is hier bekend en zelfs voor mijn vader is het niet mogelijk om ginder langer te blijven aangezien hij ziek is. Er is geen ziekenhuis in Afghanistan die de ziekte van mijn vader kan genezen of operaties uitvoeren. Mijn vader is hartpatiënt. Vader heeft nog niet besloten naar welk land hij wil gaan, de laatste keer dat ik met hem contact had vertelde hij enkel dat hij het land wou verlaten. “

Voorts preciseert de verzoekende partij dat haar vader een schoenenwinkel heeft, dat haar vader de reis betaalde en op de hoogte is van het gegeven dat ze in België is, dat zij tot de 2de à 3de klas naar school geweest is, dat haar vader ook de reis regelde, dat zij bereid is terug te keren als de oorlog voorbij is. Voorts licht de verzoekende partij haar reisweg naar België en activiteiten in België toe.

Hierop beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat de duurzame oplossing, zoals omschreven in de Omzendbrief van 15 september 2009 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hierbij rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij en het gegeven dat de vader van de verzoekende partij ziek is. Er wordt aangegeven dat de ouders van de verzoekende partij nog leven en wonen in het land van herkomst; dat ze nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen; dat zij verantwoordelijk zijn voor de zorg en de opvang van betrokkene, zoals zij dit nog steeds doen voor de broer van de verzoekende partij die bij hen woont; dat er geen enkel objectief element toelaat te bewijzen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van de verzoekende partij. Voorts stelt de verwerende partij in de beslissing van 21 september 2009 dat de attesten aangaande de medische toestand van de vader niet voldoen om te bewijzen dat de duurzame oplossing zich in België situeert en/of dat er geen opvang meer zou zijn in het land van herkomst. De verwerende partij wijst er voorts op dat de moeder en broer van de verzoekende partij nog steeds aanwezig zijn in het land van herkomst. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij 17,5 jaar was bij het nemen van de bestreden beslissing. Ook wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaringen die de verzoekende partij over haar land van herkomst afgelegd heeft, gesteld dat *“Betrokkene verwijst eveneens naar de algemene toestand in Afghanistan en de problemen aldaar (die door ons gekend zouden zijn). Indien betrokkene de situatie in Afghanistan aanhaalt en hiervoor de nodige bescherming wenst, dan dient hij hiervoor in de eerste plaats beroep te doen op de geijkte procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet. (cfr. Aanvraag statuut vluchteling in de zin van de art. 48/3 en subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de*

Vreemdelingenwet)." In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, weigert de verwerende partij niet om een maatregel te nemen en de toepassing van de omzendbrief toe te passen. De verwerende partij heeft de concrete situatie van de verzoekende partij onderzocht, zoals uit de opgegeven motieven blijkt.

Waar de verzoekende partij een vergelijking maakt tussen de toestand in België en Afghanistan en concludeert dat het niet in het belang van de verzoekende partij is om terug te keren naar Afghanistan, stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. Hiermee toont zij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de vastgestelde gegevens (onder meer gezinssituatie van de verzoekende partij, de gezondheidstoestand van de vader) tot het besluit kwam dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten identiek zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat de verwerende partij de bestreden beslissing met machtsoverschrijding genomen heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt evenwel slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999). Uit de bespreking van de vorige onderdelen van het middel blijkt dat de verwerende partij op kennelijke redelijke wijze geantwoord heeft. De verzoekende partij beperkt zich tot een aantal beweringen waaruit blijkt dat zij de door de gemachtigde van de staatssecretaris gemaakte appreciatie van haar dossier niet deelt, doch toont niet aan dat deze appreciatie kennelijk onredelijk is. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC